

ATENT A LES VIVÈNCIES DEL TEMPS

En Fita m'ho va dir fa molt anys: "l'artista s'ha d'anar enriquint sempre amb tot allò que trobi pel camí; no es tracta pas de canviar per canviar, sinó de mostrar-se atent a les vivències del temps".

D'aleshores ençà, ha estat fidel al compromís del seu programa: en el terreny inesgotable de l'art, en Fita ha fet de tot i ho ha fet tot. Cada cop que ha semblat que trobava un estil propi, ha fet un salt en la seva òrbita creativa i ha reaparegut a l'extrem oposat. Ha tingut sempre terror a encasellar-se, a explotar fins a l'infinit una determinada manera de fer.

Per això l'obra d'en Fita no s'atura mai; no es recrea en la contemplació i la repetició, sinó que es capbussa en el buit de la recerca i avança a les palpentes per la ruta de l'evolució. Ha alternat contínuament el mitjà d'expressió –dibuix, pintura, escultura, ceràmica— i ha emprat cada vegada tècniques distintes, materials insòlits, procediments inèdits i estris inesperats. Davant de cada tema ha adoptat una actitud diferent; per a cada situació ha inventat un sistema nou; d'aquest esforç constant n'ha nascut finalment el seu veritable estil, que no és fruit de la reiteració mimètica d'uns quants recursos sinó una empremta màgica que embolcalla la seva obra –tan diversa— amb un toc decididament personal.

Aquesta exposició de pintura d'ara és una clara demostració de tot això. Sobre el fons d'unes teles tractades amb tota la riquesa de matisos de l'abstracte, sorgeix el figurativisme realista del nu femení. En aquestes anatomies hi ha, d'una banda, la inevitable herència del món clàssic; de l'altra, un contacte directe amb els mitjans moderns de comunicació de masses –cinema, còmic, revistes il·lustrades— i el seu culte creixent a l'estètica del cos humà. Però l'artista encara no en té prou, i traça sobre la línia i el color dels cossos la pinzellada i la taca que els incorporen definitivament a les textures del fons. És així com les més diverses possibilitats expressives es troben i s'integren fins a assolir la força suggeridora d'una obra viva. Tant se val si per arribar aquí s'han hagut de trencar moltes normes, perquè, com també acostuma a dir en Fita, "l'art no té altra norma que la vida que comunica".

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Del catàleg de l'exposició de pintures a L'Artística. Girona, 1980.

